

عمارت جدید پارلمان افغانستان با حضور صدراعظم هند افتتاح شد

امیدوارم پاکستان نقش یک پل را ایفا کند نه یک مانع بر سر راه افغانستان

خبری داشتیم که سه روز قبل آقای نارندا مودی صدراعظم هند برای افتتاح عمارت پارلمان افغانستان که با یک بودجه کمی بیشتر از ۲۲۰ میلیون دالر از جانب هندوستان تعمیر گردیده است، یک مسافرت حسن نیت به کابل نموده و از جانب اشرف غنی رئیس جمهور افغانستان و اعضای پارلمان و مأمورین عالی رتبه، پذیرایی صمیمانه گردید. اینهم مختصری از خبر بی بی سی: (نارندرا مودی، صدراعظم هند برای دیدار با مقام های افغانستان و افتتاح ساختمان جدید شورای ملی افغانستان «پارلمان» که توسط هند ساخته شده، وارد کابل شد.

آقای مودی بعد از دیدار با مقام های افغانستان همراه با محمد اشرف غنی ساختمان جدید شورای ملی افغانستان را افتتاح کرد.

پارلمان جدید افغانستان دارای ۵ عمارت است. یک سالون بزرگ برای مجلس نمایندگان افغانستان اختصاص داده شده که ظرفیت ۳۶۰ نماینده را دارد. مجلس سنا نیز دارای ۱۲۰ کرسی است.

براساس اعلام دولت افغانستان، ساختمان جدید پارلمان، ۵ برابر ساختمان کنونی مجلس این کشور است و برای صد سال آینده افغانستان در نظر گرفته شده است. این ساختمان توسط مهندسان و معماران هندی و افغان طراحی و ساخته

شده و ساختمان آن مرکب از معماری هندی، افغانی و مغلی است. براساس اعلام مقام های مسئول، گنبد این ساختمان بزرگترین گنبد در آسیا است).

این بود اهم خبر و البته دولت هند در ساحات گوناگون صحتی، معارف، اقتصاد و حتی اعمار بند و انهار، منجمله بند آبگردان «سلما» که بار ها مورد حملات تروریستی عمال وطنی وابسته به آخذ های محیل ایران واقع شده و حتی کارگران هندی تلفاتی هم داده اند، کمک های زیادی را در مملکت ما متقبل گردیده است. ولی آیا ساختن و یا موافقت بر بنیاد چنین عمارت با شکوهی که حتی گفته میشود که گنبد بزرگ آن در نوع خود بزرگترین «؟!» در قاره آسیا می باشد، در شرائط افغانستان کنونی و کمبود بی حساب مکتب، شفاخانه و مراکز خیریه و مخصوصاً آسایشگاهها و مؤسسات کمکی برای زنان مظلوم ولگرد و سرگردان، از حق اولیت بر خوردار بوده است، یا اینکه باید یک عمارتی برای شورای ناکام و وکلای غیر حاضر و بی مسئولیت آن؟

اگر هم هند پیشنهاد اعمار چنین عمارتی را بصورت خاص برای پارلمان افغانستان با چنان بودجه ای می نمود، البته در صورت مذاکرات مسئولانه و افهام و تفهیمی بین مقامات مسئول مملکتین، بسیار ممکن بود که چنان حاتم بخشی ای برای یک مرکز عام المنفعه در نظر گرفته شود نه پارلمان که عمارت و تشکیلات موجوده آن برای سال های متمادی عیب و علتی نداشته، صرف اعضای آن غیر حاضر و بی مسئولیت بوده اند.

کاش میشد هند که بزرگترین مملکت دیموکراسی در جهان محسوب میگردد، درس و آموزش چگونگی دسپلین و ایفای وظایف و وجایب قانونگزاری را برای وکلای نهایت بی مسئولیت و استفاده جو عرضه مینمود که تشکیل حقوقی مذکور در حقیقت یکی از سه ستون مهم اساسات دیموکراسی و تقسیم قوای ثلاثه در افغانستان می باشد. اعضای پارلمان افغانستان که انتخاب آنان هم استوار به شرائط وسیع و سخیف فساد اداری، خرید و فروش آراء و خویش خوری ها و قدرت طلبی های انحرافی قشر بر سر اقتدار است، با کجروی های نا جایز، عدم مسئولیت در ایفای وظایف پارلمانی، غیر حاضری و فقدان از وظیفه، سوء استفاده های فراوان با استفاده از کرسی پارلمان برای اجراء کار های شخصی در دفاتر و غیره و غیره، یک تشکیل وظیفه شناس و حتی وابسته به گیری را بوجود آورده است که جای نهایت تأثر و تأسف می باشد.

در پهلوی همه آنچه که در بالا از اعمال غیر قانونی قانون گزاران مملکت بیان گردید، پا فشاری وکلای فروخته شده به غیر مثلاً وابستگان به دولت آخذی، در اقداماتی مانند تغییر اسم وزین «پوهنتون» افغانستان منحصی مرکز تحصیلات عالی پذیرفته شده اولاد معارف، به نام غیر ضروری و منسوخ «دانشگاه»، که بعد از انتخاب اسم «پوهنتون» در مملکت ما، در ایران مروج شده است، هم درد و تأسف فراوانی را سبب می گردد.

ناگفته نماند که تأخیر تصویب «قانون منع خشونت بر زنان» با موجودیت ثلث اعضای وکلای بی کفایت و وظیفه شناس زن در ولسی جرگه، با اینکه در حقیقت توشیح آن از جانب حامد کرزی، از عرصه پنج سال حکم قانون را به آن بخشیده است، هم از اعمال غیر قابل قبول و قبیح این گروه به ظاهر قانون گزار میباشد.

حال با چنین احوال زار دستگاه قانون گزار افغانستان، مگر ضرور بود که ۲۲۰ ملیون دالر برای چند ساعت وقت گزرانی عده ای انگشت شمار بی مسئولیت، بالای اعمار یک بنای مجلل، ولی از پول مردم هند، به هدر برود؟!!

یکی از مهمترین نکاتی که صدراعظم هند، نارندرا مودی با اشرف غنی مطرح نمود، تبصره نهایت درجه پرمعنایی است که درحقیقت روش و پالیسی مخرب و دور از روش یک همسایه نیک را بصورت جامع و خلاصه افشاء می نماید: مودی: «امیدوارم پاکستان نقش یک پل را ایفا کند نه یک مانع بر سر راه افغانستان برای اتصال این کشور به کشورهای آسیای جنوبی و فراتر از آن».

میرویم به سطوری از راپور بی بی سی در زمینه وجایب و وظائف وکلای پارلمان افغانستان و امور دولت و جامعه ویران سرزمین ما که واقعاً جالب و آموزنده است:

صدر اعظم هند گفت که افغانستان نیاز به همکاری و کمک تمام همسایگانش دارد. همه کشورها در منطقه همانند ایران، پاکستان و هند باید برای شناخت از سرنوشت مشترک شان همکاری کنند و متحد باشند.

به گفته آقای مودی زمانیکه افغانستان به یک بهشت امن، مرکز نظریات، تجارت، انرژی و سرمایه گذاری در منطقه تبدیل شود، همه کشورهای منطقه کامگار خواهند شد. او گفت که به همین دلیل هند تلاش می کند تا افغانستان را از طریق زمینی و دریایی به بندر چابهار ایران متصل کند.

به گفته مودی، او امیدوار است، روزی برسد که انرژی آسیای میانه باعث استحکام رشد منطقه شود و یک کابلی دوباره قلب مردم هند را تسخیر کند. او گفت که در کنار شجاعت مردم افغانستان این کشور زمانی موفق خواهد شد، که تروریسم بین المللی دیگر صادر نشود و پروشگاه و پناهگاه تروریسم بسته شود و حامیان تروریسم دست از حمایت بردارند.

آقای مودی به کشور خاص اشاره نکرد ولی مقام های افغان همواره پاکستان را به حمایت از تروریسم متهم کرده اند. صدر اعظم هند گفت که تروریسم و خشونت نمی تواند وسیله باشد که آینده افغانستان را ترسیم و خواست مردم را برآورده کند. به این دلیل، آتشی که در افغانستان روشن شده محدود به این کشور باقی نخواهد ماند. مردم افغانستان همانطور که شهامت این را دارند که با همسایگان خود در صلح و آشتی زندگی کنند به همان اندازه شهامت دفاع از آزادی خود را نیز دارند.

او گفت که خون های زیادی در رودخانه کابل جاری شده، تراژیدی زیادی قله های کوهستانها را تاریک ساخته و رویاهای زیادی در مناقشات بیجا سوختانده شده است.

به گفته او با تمام این، افغانها می توانند همانند یک ملت کنار هم بیایند. اکنون زمان این است که همه کنار هم بیایند و آنها را که از خارج به جنگ کمک می کنند باید به این سالون «پارلمان» راه یابند.

آنها را که از طریق تفنگ قدرت می خواهند باید از طریق رأی به قدرت برسند. آنها را که خانه را خراب کردند باید در بازسازی سهم باشند.

او گفت که این کار باید به خواست افغانستان باشد نه براساس محاسبات دیگران. این سالن باید جای همه افغانها و جای برای آرمانهای همگی افغانها باشد. حقوق تمام تابعین افغانستان باید در این سالون محفوظ و آنان از آینده خود مطمئن باشند.

آقای مودی گفت: "افرادی هستند که حضور ما را دوست ندارند و از قدرت مشارکت ما راحت نیستند و حتی تلاش کردند مانع شوند، ولی ما اینجا هستیم چون مردم افغانستان به ما اعتماد کردند. بر تعهدات ما شک نکرده و نتایج مشارکت ما را مشاهده کردند. براساس یافته‌های خود قضاوت کردند نه براساس گفته دیگران."

او گفت که حضور هند در افغانستان برای همکاری است و نه برای رقابت. برای بنیان نهادن آینده افغانستان است، نه برای شعله ورد کردن جنگ، برای احیا زندگی است نه برای تخریب کشور. هندی‌ها و افغان‌ها همواره کنار هم ایستاده نه بر علیه همدیگر.

او گفت هند اعلام می‌کند که علاوه بر ادامه ۱۰۰۰ بورس تحصیلی که قبلاً سالانه به محصلین افغان داده بود، اکنون ۵۰۰ بورس تحصیلی دیگر را نیز برای خانواده های شهدای قوای مسلح افغانستان سالانه خواهد داد.

محمد اشرف غنی، رئیس جمهوری افغانستان نیز در این مراسم گفت که امسال سال دشوار برای افغانستان بود. روزانه قوای امنیتی افغان قربانی دادند: "دلایلش هم این بود که ما به آینده باور داریم و حس وطن پرستی در تار و پود ما است." او گفت که افغانستان آرزو دارد مرکز همکاری منطقوی و چهار راه آسیا باشد. ولی مشکل این کشور دیدگاه فرسوده گذشته است که فکر می‌کند افغانستان ساحه جنگ نیابتی است و یا باید زیر سایه دولت دیگر باشد. او تاکید کرد که تا یک افغان جان داشته باشد، استقلال افغانستان حفظ خواهد شد. اساس همکاری افغانستان با دیگران استقلال کامل و داشتن اراده مستقل، احترام به قانون اساسی و همکاری مشروع با حکومت وحدت ملی، است.

به گفته او علاوه بر این اصول اساسی، حقوق زنان افغانستان نیز قابل معامله نیست. آقای غنی گفت که صلح خواست مردم افغانستان است، ولی صلح با عزت و دوامدار، به گفته او بعد اول جنگ افغانستان حرکت‌های تروریستی منطقه‌ای است که نه تنها افغانستان بلکه تمام دنیا و منطقه را به خطر مواجه می‌کند.

او گفت کسانی که شدیدترین جنگ را در افغانستان انجام می‌دهند افغان نیستند. افغانها به عنوان تروریسم صادر نشده و این کشور ختم صدور تروریسم را به افغانستان خواستار است.

او گفت که دادن پناهگاه و آموزش افراد انتحاری نباید جزء داد و ستد بین المللی باشد)

آنچه که درین زمینه قابل تذکر و تقدیر است، مسافرت و ورود غیر مترقبه آقای نرنرا مودی به اسلام آباد و ملاقات با نواز شریف صدر اعظم پاکستان است که در راه بازگشت وی از کابل و بعد از اعلام در توئیتر وی، صورت گرفت و با فرود آمدن در میدان هوایی علامه اقبال اسلام آباد، موجبات تعجب و تحسین همگان را فراهم نمود. این دیدار استثنایی غیر مترقبه که پیام آور صلح و آشتی در منطقه بوده و به منظور هوشداری از طرف شخصیت والا مرتبت دولت هند به اولیای امور دو رو و مزور پاکستان تلقی می‌گردد. پاکستان که خود لانه صد ها هزار گروه های تروریستی را به منظور تخریب و برپادی افغانستان دهه هاست که سازمان دهی می نماید، خود سخت گرفتار پلان های شوم و مخرب خویش گردیده و در عمق نا امنی هایی که شاگردان جنایت کار آن دولت با عملیات انتحاری

و بم گزاری ها به عمل می آورند، مذبحانه دست و پا میزند. گویا اینکه: بهرام که گور می گرفتی همه عمر، بنگر که چگونه گور بهرام گرفت.

بهر حال، بیشترین علت دیدار صدر اعظم هند به پاکستان و ملاقات با زعمای مکار آن دیار، پیشنهادات تعمیر و بر آورده ساختن امکانات برای یک افغانستان رو به ترقی و انکشاف در پناه صلح و ثبات در منطقه با مهار نمودن عملیات تخریبی گروه های تروریستی ای اند که از خاک نا پاک پاکستان، مردم و سرزمین افغانستان را تهدید و تخریب می نمایند و البته تحت حمایت آن دولت و تشکیل استخباراتی آی اس آی دهشت افکن آن دهه های متوالی قرار دارند.

بیانات و نطق بینظیر صدراعظم هند برای افتتاح عمارت شورای ملی افغانستان، آنقدر عالی و پسندیده بود که دران از تاریخ پر افتخار افغانستان تا زمامداران نامور، علما و فضلاء این خطه و دانشمندان و شعرای آن با قید مثال های تاریخی مشهود و افتخارات ملی، یاد آوری و تعریف گردید. البته جریان مجلس مذکور را برای مبحث دیگری درین وبسایت ملی می سپاریم.

دولت هند که در حدود ۲ میلیارد دالر بودجه کمک های اقتصادی، صحتی، معارف، عسکری، خیریه و امثالهم برای افغانستان دارد، پنجمین مملکت کمک دهنده بر مملکت ما میباشد.

